

hordó bort és kántornak egy átalag bort, az kassai helvetica gyülekezet scolájában való diákok számára hagyok egy hordó bort stb.

(Kassa város titkos levéltárában HH. Dobi. Nr. 2 jelzés alatt.)

1676. die 23. Decembris. *Czeglédiné asszonyom* instantiájára termináltam quindenát Sárköziné Kyss Anna asszonynak, hogy megfizessen ő Kegyelmének fl. 27. 40.

Közli: KEMÉNY LAJOS.

HALOTTI BÚCSUZZATÓ VERSEK,

mellyek irattattak N. Nemes és Nemzetes *Tisza László* úr eltemetetésének alkalmatosságával.

Anno 1771. die 2° Juny.

Timanter képiró akarván festeni
Mások eleiben a gyászt terjeszteni,
Nem tudta Táblára írni s le festeni,
Tsak hijjában kellett magát epszteni.

Itt is a bánatnak örvénye mélységes,
Mellynek festésére nem lesz elégséges
Kép író pennája, sőt a mesterséges
Ékes szóllású nyelv sem lesz tehetséges.

Úgy mint Tisza László urat parentálom,
Ki hamar el múlték mint füst és az álom;
Most e setét boltban érkezve találom,
E nagy czédrus fának esetét tsudálom.

Tisza László úr ez kit mostan siratunk,
Gyászos matériát felette vitatunk,
Zokogó sírástól nem is tágíttatunk,
Emlékezet könyvet kiről majd íratunk.

Erdély országában vette eredetét,
Tisza György attyától Tisza nevezetét,
Egyes fiú ággal tisztelvén nemzetét,
Mind addig terjesztvén szép emlékezetét.

Szállott a Musáknak díszes seregében,
Hol Udvarhely fekszik Küküllő mentében,
Ottan nevelkedvén böltsség kertében,
Böltstse tétettetett s fénylett szép hírében.

Készít a szép virtus Pegazus szárnyakat,
Tisztesség halmára repülő szárnyakat,
Magassan fel emel ezekkel sokakat,
Próbáltat is vélek igen nagy dolgokat.

Nézvén Tisza László szemével kétfelé
Elmélkedik azon, hogy mehetne elé,
Melly miatt sok bú s gond a szívét el telé
Futt-fáradt dolgának míg jó végét lelé.

Igy Geszt s Mező Gyánnak lón földes urává
Nem hagyván az Isten végképpen árvává,
Sőt tevé végtére gyermekek Attyává,
Örökös földében haza oszlopává.

Csudálatos Fatum ott leve nyomossá,
Valóságos jussán örökös lakossá.
Mint a tűzben próbált szín arany fontossá,
Igy a tsekély s árva lón nagyhatalmassá.

Kölesér mezején volt hajdan Casussa,
Attya nagy Attyának emelt lyramussa,
Ugy maradékának itt adatik jussa,
Tisza Lászlónak is temető fundussa.

Gondos fáradsággal bődög véget ére,
Noha utazással sok tér földet mére,
Emelkedvén fejebb szíve egyet kére,
A páros életre hevülvén a vére.

Ohajt s mond magában: Oh bár az Istenek
Cselekednék, hogy az szerentsés Hymenek,
Kiktől a házasság dolgai függenek,
Egy hív igaz szívet hozzája kössenek.

Sok kétségek között egy arany almára
László is találá szíve nyugalmára,
Mellyel emelkedik áldások halmára;
Páros életének nem volt unalmára.

Ott a hol az áldás, bor, búza, bőv terem
Gondolván el mégyek szerentsém meg nyerem,
Talám lábam előtt nem lesz setét verem,
Lész ki vezéreljen hív Eliézerem.

Bályok ez hol talált arany almájára
 Bé lépvén a Szénás úri ház tájjára,
 Vetí Rebekának szemét formájára,
 Ott jut nyugalmának szíve várt pontyára.

Őrül már mint Jáson nyert arany gyapjának
 Szíve szerelmében Páris Helenának,
 Nagyobb boldogságát reményli sorsának,
 Hogy szíve szívére akadt Rebekának.

Boldog vala immár László szerelmével,
 Boldog Rebeka is érdemes férjével
 Boldogok mind ketten Isten kegyelmével.
 De még hijjánosok egy dolog nemével.

Geszti curiája még tsak hamvában áll,
 Pusztá s körülötte nintsen egy karó szál,
 Pusztán páros élet nyugalmason nem hál,
 Az egyes szívektől szerelem is el áll.

Törekedvén azért fog az építéshez,
 A mi szükség gyorsan mindent kerít kézhez,
 Fut fárád mint illik a bölts okos észhez,
 Dolgát ekként viszi mindenütt jó véghez.

Lakik már tsendesesen díszes palotában,
 Nyugszik ama páros Himennek ágyában,
 Várja hogy részt végyen Isten áldásában
 S láthassa magzatit úri szép házában.

Virágzott is háza örömmel nem bajjal,
 Mint illatos Hibla ki terjesztett rajjal,
 Vagy mint a Gileád Balsamom olajjal,
 Magzatokat szűlvén édes anya jajjal.

Oh drága kert! mellynek illatos szálai
 István, László, József mint méhek rajjai,
 A kiken fürtösök Hibla harmatjai
 Kikben elejeknek láttznak nyomdokai.

Ketteje már jutott Hélikon hegyére,
 Pallásnak érkezett esmeretségére.
 Debretzen az a hely, melly hazánk díszére
 Nevel sok ifjakat várt elő mentére.

Több s egyéb dolgait nem visgalom méllyen,
Mivel én azokhoz értek tsak tsekéllyen.
Példás actáiról e világ beszéljen,
Ditsérete égig nevedekdjék s éljen.

Böltts elme keresni ne menj Athénásba
Feltalálod ezt itt Tiszában mint másban
Minémü böltssesség vólt régen Pallásban,
Ollyat találsz itt is az idő forgásban.

A királyi háznak volt egyenes híve,
Nagyra emelkedett tökéletes szíve.
Valamit tzelba vett nem hibázott íve,
Eszével is végbe sok dolgokat vive.

Bátor volt szívében mint Socrates, Pláto,
Törvényes dolgokban olly mint eszes Cato,
Minden dolgaiban szemes, meszsze látó,
Nem henye, nem lomha mint a száját tátó.

Egyebet el hagyván lépjünk már hitére
És annak mint fának termő gyümöltseére,
Melly ki terjedt Jézus szép örökségére,
Mint a drága kenet Áron pap fejére.

Istenéhez kötött hitét ha visgáljuk,
Itt is buzgóságát könnyen fel találjuk.
Ritka madár (hogyha szemessen számláljuk)
Az igaz keresztvény! a mint ma próbáljuk.

Szóljanak templomink fel épült tornyokkal,
Collegiumokban tanuló ifjakkal,
Résztt vett Ekklesiák próféta fiakkal,
Bizonyyságot erről tégyenek szájokkal.

Geszti és a Gyáni Ekklésia légyen
Péllda, s jó tétiről bizonyyságot tégyen,
Itt is kegyessége nagy gradusra mégyen;
Mondjuk hát: mind azért bőv jutalmat végyen.

Debretzeni Nemes Oskola jószágát
Hirdesse e kegyes úrnak buzgóságát,
Minthogy jó tétinek vette bizonyyságát,
Nézze fiainak gyászos árvaságát.

Isten mind ezekért adja bőv jutalmát,
Mennyekben lelkének készült nyugalalmát,
Törölje szeméről könyvező siralmát,
Árváin pediglen láttassa irgalmát.

De jaj mint érkezik éltének határa,
Véletlen el válik tőlünk nem sokára,
Készszen várván lelkét mennyben Sion vára :
Itt sírnak az árvák, sír az özvegy Mára.

Négyszer tizet nyoltzal az idő mentében
Számlált életének bús esztendejében,
Kilentzet Himennek páros életében,
Míglen a halálnak esék veszélyében.

Minthogy érkeztünk már majd tzelünk végére,
Szintén el hanyatlik a nap is mentére,
A mit mondott ez Úr butsú vételére,
Kedvesinek illik támaszszam szívére.

**Bútsúzik kedves hitestársától Ttes Nemes Bályoki Hégen Szénás Rebeka
aszszonytól.**

Hogy nyissam ajakim végső bútsúzásra,
Hogy hozzak nagyobb gyászt setét gyászolásra,
Hogy kényszerít ez nap tóled elválásra,
Oh drága szerelmem mint jutál romlásra?!

Szakadt arany lántza kedves örömünknek,
Lett ketté válása egygyé lett szívünknek,
Napja el enyészett minden jó kedvünknek,
E vólt végezése mennyben Istenünknek.

Olvadhatatlan jég van annak szívében,
És könyv helyett kemény kő termett szemében,
István, László, Jósef s Rebekát rendében
El szemlélvén, a ki nem sír keservében.

Sír méltán Rebeka mint keserves Mára,
Hidegült testemnek dúlt koporsójára ;
Sír s magával nem bír Alcion módjára,
Nints más, te jőjj Jézus vigasztalására.

Maradnék tovább is veled szerelmemmel
És tóled származott három gyermekimmal ;
Meg oszlattatni is kész vagyok örömmel,
Igy van a végezés: legyek Istenemmel.

Kilentz nyarat s telet te veled töltöttem,
 Érted s gyermekimért magam erőltettem,
 Munkás fáradságom javadra költöttem,
 Szövevényes baj közt szívből süvöltöttem.

Én már ki költözöm nyert örökségemből,
 Örökös hazába az örök földemből,
 Mellyet per s ellenség ki nem vesz kezemből,
 De még is tsordúlnak könyveim szememből,

Mert fejedre hagyom a bús árvaságot,
 Három neveletlen gyenge olaj ágot,
 Kik még nem esmérik e gonosz világot,
 Ezeket fájlalom, nem vesző jószágot.

Kötöm hát ezeket anyai szívedre,
 Neveljed az Úrban s vegyed jobb kezedre
 Gondjokat, az Úr is bús árva fejedre
 Gondot visel, s léznek jövő örömödre.

Mint hogy ember lévén én is meg eshettem
 Botsánatot kérek ha miben vétettem,
 Engedelmes szíved ha keserítettem,
 Légyen el felejtve minden hibás tettem.

Nagy vólt azt meg vallom én hozzám hívséged
 Mint Penelopénak igaz szívességed,
 Irva légyen Mennyben tiszta kegyességed
 Az árváknak Attya légyen segítséged.

Bútsúzik három neveletlen kis gyermekeitől István, József és László árváitól.

Jaj szó és sok sírás veri az egeket,
 Mint a földi pára tsapkod fellegeket.
 Oh de ki ne szánná árva fejeteket?!
 Siratlak bús szívvel én is tsak titeket.

Meg vallom hogy nehéz tőletek válásom,
 Oh fájdalom! miért nints meg maradásom
 Köztetek? mert e vólt szívbéli vágyásom,
 Hogy nevelésteekre légyen vigyázásom.

Soha nehezebben szájjam eddig nem szólt
 Mint most midőn mondom: Tisza László meghólt,
 Ki e gyermekeknek hív édes Attyok vólt
 Nagy szív gyötrő tűz ez, mellyet víz el nem ólt.

Illy Testamentomot az Atyai hívség
 Teszen, hogy köztetek legyen egyenesség,
 Állandó szeretet, jó élet, békesség,
 Így szálljon reátok a földi örökség.

Ezek s több virtusok ékes tzi merei,
 Mint karbunkulusok drága szép kövei
 Fényljenek rajtatok az Úr félelmei,
 Legyenek böltsesség fundált kezdetei.

Hárman Sz. Háromság nevét tiszteljétek,
 Hárman a Teremtőt és Királyt feljétek,
 Hármasszeretettel egymást kedveljétek,
 Hármasszeretettel ezt úgy reményljétek.

Hagylak azért az Úr erős oltalmában,
 Az árváknak Attya végyen irgalmában,
 Ne kapjon e világ maga hatalmában,
 Áldd meg gyermekimet Isten egy summában!

Bútsúzik kedves napa aszszonyától N. és N. Bihari Terjényi Rebeka aszszonytól, Néhai T. N. Bályoki Hégen Szénás Joseph úr özvegyétől, úgy édes anya több kedves gyermekeitől úgymint Felesége testvérjeitől T. N. Bályoki Heggen Szénás Helena, Kata, Mária és Susánna kis aszszonyoktól.

Tekéntetes Szénás Jóseph úr özvegye
 Terjényi Rebeka vég bútsúmat vegye,
 Hozzá szerelmeknek ez utolsó jegye,
 Veje kívánságát szívébe be tegye.

Drága édes annya az én hiteseimnek,
 Napája pediglen méltatlan fejemnek,
 Hogy meghálálhatná jótéted, nyelvemnek
 Nints annyi ereje tsekély értelmemnek.

Mínthogy közzületek én immár ki múlok
 Örökkévalóság útára indulok,
 Áldás kívánással te read fordúlok,
 Tisztelve követvén nyakadba borúlok.

Özvegyek oltalma légyen hív reményed,
 Ne enyészszék soha kedvellett napfényed,
 Sok áldás bé töltse kenyeres edényed,
 Ne legyen felejtve sok jó téteményed.

Mivel a koporsó engem immár el zár,
 Három árva fiam töled segédet vár,
 Kedves unokáid hogy lehessenek, bár
 Adja Isten: kiket néked ajánlok már.

Helena, szememnek szép gyönyörűsége,
Kata, a szíveknek bizott reménysége,
Mária, választott jobb rész ditsőssége,
Susánna, liliom virág ékessége.

Foljanak órátok arany fővényekkel,
Tisztesség, jó hírnév, szüzesség ezekkel,
Meg ékesüljetez mint drága kövekkel,
Szerentse tiszteljen arany lántz szemekkel.

Isten a várt véget néktek kijelentse,
Kerüljön hozzátok a bóldog szerentse,
Véletlen veszélytől fejetez meg mentse,
Szívetek szomorú eset ne rettentse.

Bútsúzik T. N. Botskai Pap Kata aszszonytól T. N. Szénás Sigmond úr özvegyétől, e mostani síralmas özvegynek T. N. Tisza Lászlóné aszszony-nak kedves N. anyjától.

Szívemben el zárva tartom személyvedet
Gyászos N. anyának esmervén tégedet,
Isten védelmezze bús özvegységedet,
Jobb kezén hordozván tisztos vénségedet.

Kérlek elmaradott árváim s árváid
Vedd kegyes szívedre kedves unokáid,
Lésznek illatozó gyönyörű rósáid
Néked is míg végre le folynak óráid.

Míg pedig élsz gyászos homály ne borítottson,
Világ gonosz keze meg ne szomorítottson,
Oitalma ölében az Isten szorítottson,
Végre a mennyei tsúrben takarítottson.

Bútsúzik kedves sógoraszszonyjától, mint a síralmas özvegynek édes anyjának testvérjétől, T. N. Terjényi Ersébet aszszonytól és kedves sógorától T. N. Pap Vid István úrtól, kikkal szép harmoniában éit.

Pap István Terjényi Erzsébet vérségre
Jutottak bútsúzó szavaim végtére,
Kiket hívségekért emelek az égre,
Isten ti mellétek álljon segítségére.

A hív szeretetért az Isten szeressen,
Hogy nem mellőztetek, soha meg ne vessen,
Hatalmas karjain tartson, fedezgessen,
Végre a sorsotok le jobb részre essen.

**Bútsúzik kedves sogorától, felesége édes anyyával egy testvér atyafi
T. N. Bihari Terjényi István úrtól.**

Mínhogy majd pontyára érkezem tzelomnak,
Fáradt vitorláját bútsúzó szavamnak
Le kell eresztenem végén siralmamnak,
Szívből jót kívánok Terjényi Istvánnak.

A szeretet ura buzgó szerelméből
Áldását botsássa rátok jó kedvéből,
Tekintsen szemével ditső sz. egéből,
Böv részt vehesetek a föld gyümöltéséből.

**Bútsúzik T. N. Tisza Krisztina aszszonytól N. T. N. Pataki Sámuel úr
özvegétől, mint kedves testvér nényétől és fiától Pataki László úrtól
leg kedvesebb ötsétől.**

Szívből emlegetlek szívem keservében
Én Tisza Krisztinám a kit személlyében
Régen nem láthattam özvegy bús ügyében,
Én mégyek: te maradsz inség örvényében.

Hív atyafiságod, hív hozzám jószágod
Volt mindenkor, léssen ezért pálma ágod,
A mennyben örökké tartó boldogságod,
Mínhogy vérségedben nints híjjánosságod.

Legyen is az úrnak segedelme veled,
Éltedben ne légyen gyászos komor teled,
Mikor szívből hozzá kéréseid emeled,
Ott a vigasztalást mindenkor meg leled.

Kedves László ötsém a kit szerettelek,
Kedvembe — más felett — tudod be vettelek,
A szeretet drágább mint a földi telek,
Ezt meg nem bonthatják sem vizek, sem szelek.

Szerentse szárnyaim repülj tisztességre,
Boldogul léphessél a tisztés vénségre,
Dítséreted hasson a szép fényes égre,
Légy jó haza fia s hasznos eszköz végre.

**Bútsúzik kedves testvér hugától T. N. Tisza Sára aszszonytól, és ennek
hajadon leányától Fogarasi Klára Huga aszszonytól.**

Még hátra egy testvér hugom Tisza Sára
Kit nyelvem már véssen bútsúzó szavára;
Most lévén éltemnek ki rendelt határa
Szívem kívánságát ki öntöm javára.

Az égből vigyázó Juhok nagy pásztorá,
A Jézus, ki lelkünk leg böltebb doktora,
Vigyázzon te reád hogy a búk zápora
El ne borithasson sem veszélyek pora.

Fogarasi Klára ki szeretetedet
Most is megmutattad igaz vérségedet,
Kedves édes hugom e szívességedet
Jutalmaztassa meg az Úr hívségedet.

Bútsúzik N. Héjjasfalvi Nagy Pál és Sándor uraktól, vérség szerint közelebb való kedves atyafiától.

Nagy nevet viselő Pál, Sándor testvérek,
Ti is vagytok hozzám közel való vérek!
Értéket, szolgálat tételt nem ígérek,
Hanem bőv mennyei áldást rátok mérek.

Nagyra nevedjék nemes nemzetetk,
Nagy légyen hazánkban híretek nevetek,
Nagyobb a közjóra elmés értéketek,
Élvén arany időt végre szemléljetek.

Az úr házatokat tégye virágzóvá
Boldog szerentsétek végig fenn állóvá,
A gonoszt fordítsa bölts hatalma jóvá,
Fényljetek míg tenger válik száraz tóvá.

Bútsúzik N. Mohai Elek, Farkas és Gábor uraktól, mint kedves atyafiaktól.

Még az atyafiak szerelmében járok,
A kiket elmémből soha el nem zárok,
Oh halál előttem te vagy a mély árok,
Miattad rothadást a testemre várok.

Három atyafiak Mohai nemzetből,
Elek, Farkas, Gábor nemes eredetből
Származott vérségek, én is szeretetből
Tisztelvén áldalak jó emlékezetből.

Ezután is jó hír magasra emeljen,
Mint a sólyom madár, szárnyára fel keljen
Nevetek s tisztesség halmára emeljen,
Köztetek békesség nyaraljon, teleljen.

Bútsúzik Gróf Nagy Szalontai Toldi Sigmond Nagyságától, N. Erdély országa érdemes ítélő mesterétől mint különös atyafiától T. Túri László úr ó nagyságától.

Méltóságos kegyes Gróf úr Toldi Sigmond,
Neked is rebegő nyelvem vég bútsút mond,
Úri tekinteted tsak tőlem el ne vond,
Mivelhogy bús szívem fogta már terhes gond.

Úri grátiádba férven örvendettem,
Illy tsekély voltomban hogy meg nem vettetem,
Sótt nagy szeretettel tőled tiszteltetem,
Azért én is híred meszsze terjesztetem.

Kedvező szerentse melly sok jókat fel fűz
Tsendesség, békesség melly sok rosszat el űz
Úri házad tellye nem a veszéjjes tűz,
Abban a kegyesség lakjék mint tiszta szűz.

Erdély országának ékcsűlt tzimere,
Ez edgyik érdemes ítélő mestere,
Túri László által foly az ország pere,
Jó haza fiaknak szerelmes embere.

Igaz volt hívséged hozzám, tapasztaltam,
Mellyért híred s neved édig magasztaltam,
Úri kegyességed szívembe foglaltam,
A mit tanatsoltál én is azt javaltam.

Böltsen a pereknek sajtóját tekerjed,
Úgy perelj, hogy mennyben a pered meg nyerjed,
Hartzolj nemes hartzal, ellenséged verjed,
Hittel a jutalmat mennyből ki tekerjed.

Bútsúzik T. N. Patatits Ádám úrtól a V. megye fő ispánytól.

Emelkedjék nyelvem magassabb szóllásra
Bútsúdat fordítsad ama bölts Pallásra,
Mert nyílnak sok fülek figyelmes hallásra,
Figyelmezz hát te is ama nagy Átlásra

Fő ispány Patatits Ádám kit nevezek,
Alázatos szívvel lábához evezek,
Utoljára hozzá nagy bízvást férkezek.
El fáradt nyelvemnek ebben nem kedvezek.

Ez úri méltóság Virtus ragyogvánnya,
Kinél Minervának fekszik tudománnya,
Böltsesség sugárát bölts fejére hánnya,
Bihar Vármegyének e most Fő Ispánnya.

A törvény kormányát böltsen igazgatja
 Vármegye dolgait mint Cató folytattya
 A hibát mellesleg el nem simogatja
 Bölts beszéde ha szöll, a szívet meg hattya.

Isten az egeknek böltsen teremtője,
 A ki volt mind eddig élted őrizője,
 Ezután is legyen hív gondviselője,
 Jeles virtusidnak végre fizetője.

**Bútsúzik T. N. idősb Mitskei¹ Gábor úr T. N. Bihar Vármegyének nagy
 érdemű Ord. Vitze Ispánnytól és kedves úri párjától T. N. Csenger
 Bagosi Bagosi Susánna aszszonytól.**

Bús gondja elmémnek még is elmélkedik,
 Mosolygó szemével világ hizelkedik,
 Hogy még ne siessek, azon erőlködik,
 Mert ábrázatjában sok szem gyönyörködik.

Vóltak énnékem is világi javaim,
 Vóltak e világon drága jó uraim,
 Kikkel barátkozván tágultak bajjaim,
 Azért még kevésse szólnak ajakaim.

Keress fel bús szívem e gyászos seregben
 Hol van egy jó uram ez úri rendekben,
 Kinek szíve hozzám látszott sok jegyekben
 Tisztának, mint arany fővény az üvegben.

Az idősb Baranyi Gábor úr leszen már
 Célja vég bútsúmnak, kit szívem ohajt s vár,
 Nagy Heros ez kinek elméssége fen jár,
 E nélkül el lenni a társaságnak kár.

Római Scipiók, erős Camillusok
 Ebben tündöklenek sok jeles virtusok,
 Igaz haza fiat illető Mirtusok,
 Ily magyar Achillest irnak Kronikusok,-

Felséges királyné Aszszonyunkhoz szíve
 Tökéletes, talpán álló igaz híve,
 Találja valamit erányoz az íve,
 Nagy dolgokat e nagy Úr véghez is vive.

¹ Kimaradt: *Baranyi*.

Márvány oszlopára méltó jó tetedet
 Örökké hálálom hív kegyességedet,
 Barátság jeleül nyújtott jobb kezedet
 Hogy nekem is adtad várt segítségedet.

Úri Tekintetes házad virágozzék,
 Híred s familiád nagy meszsze ágazzék,
 Mint Hermon hegyére az ég harmatozzék
 Bőv áldással: Isten veletek lakozzék.

Bútsúzik T. N. Baranyi Miklós és ifjabb Baranyi Gábor uraktól N. Bihar Vmegyének Ord. szolgabiráitól kedves úri pároktól.

Érdemes atyának érdemes fiai
 Már nagyra terjedett zöld olaj ágai,
 Miklós, ifjabb Gábor urak föld savai,
 Bihar vármegyének vagytok hív tagjai.

Szolgálatotoknak gyümöltésével éltem,
 Hozzám hívségtetek sokakban szemlélttem,
 Hogy én is a jóért szolgálok úgy véltem,
 De az esék rajtam, a mitől nem félttem.

A mennyei Felség tinéktek engedjen
 Arany időt élni s oltalma be fedjen,
 A veszély vermébe esni ne szenvedjen,
 Hymentől nyert páros éltetek terjedjen.

Bútsúzik N. Bihar Vmegyének nagyérdemű Tisztjeitől s minden jó akaróitól.

Bihar Vmegyének díszes Nemessége,
 E magyar Hazának fénylő ditsőssége,
 A kiknek velem volt hív esmeretsége,
 Nyájjas barátsági igaz szövetsége.

Terjedjen éltetek — kívánom — meszszire
 Tisztos jó híretek ditsősség egére,
 Hasznos eszközei a haza díszére
 Légyetek s a Mennybe jussatok végtére.

Bútsúzik a Geszti és M. Gyáni Ekkláktól.

Drága véren váltott Istennek szent nyájja,
 Geszti s M. Gyáni két Ekklésiája,
 Gyönyörködött benned belső szívem tájja,
 Hasznodra nem lehet már kezem munkája.

Azon igyekeztem, hogy gyarapítsalak,
Isten kegyelméből helyre állítsalak,
Ne légyen bennetek semmi veszett salak,
Épüljenek inkább a megromlott falak.

Fel ment könyörgése és alamisnája
A Corneliusnak Mennybe és pálmája
Ingyen kegyelemből lett nyert koronája;
Jó tselekedetnek jutalom summája.

Isten ezután is támaszt Ezekiást,
Szent házát építő buzgó Nehemiást,
Állít a törésre még kegyes Jósiást
Avagy dajkálkodó kezű hív Abdiást.

Maradj békeességben, Isten oltalmában,
Mint víz mellé plántált termő élő fában
Láttassék gyümölcstöd az idők folytában,
Lészen reménységed az egy Jehovában.

Hív cselédeitől és Jobbágyitól bútsúzik.

Mellettem fáradott igaz tselédeim,
Hív szolgálók, szolgálók, bízott embereim,
Értetek is könyvet hullatnak szemeim,
Hogy nem segíthetnek el lankadt kezeim.

Gyászos árva házam próbált hívségtekre
Bízom s dolgaimat munkás kezetekre,
Engedelmességet kötvén szívetekre,
Igy hoz az Úristen áldást fejetekre.

E gyászos halotti frequentiától bútsúzik.

Valakik e gyászos sírhelyre gyűltetek
Végső tisztességet hogy nékem tégyetek,
Meltó tisztességet Istentől végyetek,
Áldottak mind földön mind mennyen légyetek.

Te pedig hűlt testem keresd a nyugovást,
Kész ágyas házadban a tsendes aluvást,
Ne rettegd a porban levő meg avulást,
Reménységgel várjad a végső támadást.

Finis Ao 1773. die 22. febr.